

Tess
Gerritsenová

PO STOPÁCH ZRÁDCE

PO STOPÁCH ZRÁDCE

**TESS
GERRITSENOVÁ**

**PO STOPÁCH
ZRÁDCE**

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Název anglického originálu: In Their Footsteps
Český název: Po stopách zrádce
Autorka: Tess Gerritsenová
První vydání: Harlequin Books, 1994

Překlad: Nina Šalamounová
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Korektorka: Bohdana Hyťhová

© 1994 by Terry Gerritsen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: 123RF
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus
Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-8342-729-4 (E-PUB)
ISBN: 978-83-8342-730-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-731-7 (PDF)

PROLOG

Paříž, rok 1973

Měla zpoždění. To se Madeline nepodobalo. Ani trochu se jí to nepodobalo.

Bernard Tavistock si objednal další *café au lait*, a zatímco ho pomalu upíjel, občas se rozhlédl ze svého místa u venkovního stolku kavárny, jestli se odněkud konečně nevynoří jeho žena. Viděl však jen typický obrázek levého břehu Seiny: Pařížany mísící se s turisty, červeně kostkované ubrusy, změť letních barev. Po jeho manželce s havraními vlasy ale nebylo ani stopy. Měli se tu sejít už před půlhodinou. Třicet minut, to bylo víc než všeobecně tolerovaná akademická čtvrt hodinka; tím spíš, že Madeline obvykle chodila na minutu přesně. Když se mu do mysli vplížily neurčité obavy, uvědomil si, že bezděčně poklepává nohou.

Ne, tohle se Madeline skutečně vůbec nepodobalo.

Bernard by spočítal na prstech jedné ruky, kdy během dlouhých let jejich manželství přišla Madeline na schůzku pozdě, a to pokaždé jen o pár minut. Zatímco jeho přátele a kolegy přiváděla nedochvilnost jejich manželek nebo partnerek k šílenství, on

si v tomhle ohledu nemohl na nic stěžovat. A vlastně ani v žádném jiném ohledu. Byl požehnán dochvilnou manželkou. Krásnou manželkou. Ženou, která ho ani po patnácti letech nepřestávala překvapovat, fascinovat a vzrušovat.

Kde teď ale, sakra, je?

Rozhlédl po bulváru Saint-Germain. Neurčité obavy v jeho mysli, do téhle chvíle se projevující pouze nervózním poklepáváním nohou, začaly nabývat konkrétnějších a hrozivějších rozměrů. Na hrudi cítil tlak a hlavou mu kroužila jedna otázka za druhou. Uvízla v zácpě? Došlo k dopravní nehodě? Dostala na poslední chvíli vzkaz od jejich kontaktu ve francouzské rozvědce Claudea Daumiera? V posledních dvou týdnech se věci rozběhly zběsilým tempem. Zvěsti o krtkovi uhnížděném přímo uvnitř NATO a o úniku zpravodajských informací, které měl mít tenhle zrádce na svědomí, je všechny přinutily k obezřetnosti. Nic už nebylo jako dřív. Všichni se ohlíželi přes rameno, navzájem se pozorovali zkoumavými pohledy a uvažovali, kdo z nich ten krtek asi je a komu lze ještě věřit. Madeline už několik dní čekala na pokyny z londýnské MI6. Možná je dostala právě ve chvíli, kdy se chystala na schůzku se svým manželem, a musela se podle toho zařadit.

Tomuhle Bernard rozuměl. Pracoval ve stejné branži jako jeho žena. Přesto mu to měla dát vědět. Přinejmenším proto, aby si o ni nedělal starosti.

Nedokázal déle sedět na místě, popíjet svoji kávu a čekat, až dorazí. Vstal a chystal se vykročit k telefonu uvnitř kavárny, když si všiml mladého číšníka,

který na něj cosi gestikuloval rukou a rychle se proplétal kolem obsazených stolků směrem k němu.

Bernard zůstal na místě. „Děje se něco, Mario?“ zeptal se, když k němu číšník konečně přišel.

„Mám pro vás telefonický vzkaz, monsieur Tavistock,“ odpověděl Mario. „Od madame.“

Bernard s úlevou vydechl. Díkybohu. „Co mi vzkazuje?“ zeptal se nahlas. „Už je na cestě?“

Mladík zavrtěl hlavou. „Mám vám vyřídit, že nemůže přijít na oběd. Vzkazuje, že máte přijet vy za ní.“

„Kam?“

„Na tuhle adresu.“

Číšník podal Bernardovi útržek papíru potřísněný čímsi, co vypadalo jako tomatová polévka. Adresa byla načmáraná tužkou: Rue Myrha 66, byt č. 5.

Bernard se zamračil. „Není to v Pigalle?“ zamumlal. „Co, proboha, dělá zrovna tam?“

Mario pokrčil rameny. „Neptal jsem se. Madame mi nadiktovala adresu a já jsem ji zapsal.“

„Dobře. Děkuji.“ Bernard vytáhl z kapsy peněženku a podal číšníkovi dost franků na zaplacení dvou café au lait a štědrého spropitného.

„Merci,“ rozzářil se Mario. „Vrátíte se s madame na večeři, monsieur Tavistock?“

„Pokud se mi ji podaří najít,“ odpověděl Bernard neurčitě a zamířil ke svému Mercedesu.

Celou cestu k Pigalle v duchu nespokojeně reptal. Co Madeline, proboha, napadlo, že se vydala zrovna tam? A proč mu to nedala vědět dopředu? Pigalle nebyla dokonce ani ve dne zrovna nejbezpečnější část

Paříže. Rozhodně ne pro ženu... a ani pro muže, když na to přišlo. Plíživý strach, který Bernard pocítil během čekání v kavárně, se zase o něco zvětšil. Aby ho zaplašil, utěšoval se vědomím, že jeho milovaná žena se o sebe dokáže docela dobře postarat. Uměla zacházet se zbraní mnohem lépe než on, za což byl nyní skutečně vděčný. Automatická pistole, kterou nosila v kabelce, byla navíc vždy plně nabitá. Šlo o preventivní opatření, na němž trval od té události v Berlíně, která skončila téměř katastrofou.

Děsivé, že se v dnešní době člověk nemůže spolehnout ani na vlastní lidi. Všude je rozlezlé diletantství a nekompetentnost. V MI6, stejně jako v NATO nebo francouzské rozvědce.

Madeline byla tehdy uvězněná v té ponuré budově společně s východními Němci a nebyl tam nikdo, kdo by ji podpořil. Kdyby nepřišel včas...

Ne, už tu hrůzu nechtěl nikdy zažít.

Madeline nicméně dostala lekci. Od té doby byla nabitá pistole stálým doplňkem její garderoby.

Zabočil na rue de Chapelle a znechuceně zavrtil hlavou nad obrázkem, který se mu naskytl před očima. Ulici lemovaly laciné noční kluby s křiklavě barevnými poutači, na chodnicích si vítr pohrával s obaly od žvýkaček a nedopalky cigaret a na rozích domů postávaly spoře oděné ženy s výrazně namalovanými rty. Když uviděly jeho Mercedes, horlivě na něj kynuly, aby u nich zastavil. Spíš než svůdně, vypadaly zoufale. Američané tuhle čtvrtě nazývali „Pig Alley“. Bylo to místo, kam si člověk mohl přijít pro rychlé potěšení. Provinilé potěšení. Několik minut

upocené rozkoše a hned pak pryč, co nejrychleji, zpátky do nablýskaného světa, kde se o pouličních holkách a veřejných domech mluvilo s opovržením, pokud vůbec.

Madeline, pomyslel si Bernard. Zbláznila ses? Co tě, proboha, přivedlo zrovna sem?

Zabočil na bulvár Bayes, pak do rue Myrha a zaparkoval před domem číslo 66. Nevěřičně zíral na třípatrovou budovu, do které ho jeho žena pozvala. Oprýskaná omítka a propadlé balkony v něm nevzbuzovaly zrovna důvěru. Vážně Madeline čeká, že se s ní tady setká? V téhle díře, kde by člověk mohl zmizet, jako když lusknou prsty?

Jenomže co mu zbývalo? Měl snad nějakou jinou možnost? Madeline by si tu s ním nedávala schůzku, pokud by to nebylo důležité.

Vystoupil z Mercedesu a zamkl ho s vědomím, že bude mít štěstí, jestli tady auto ještě bude, až se vrátí. Rozhlédl se kolem sebe a neochotně vkročil do budovy. Uvnitř spatřil známky běžného života: dětské hračky pohozené na schodech, zvuk rádia vycházející z jednoho z bytů a všudypřítomný pach smažené cibule a cigaretového kouře, který visel nehnutě ve vzduchu.

Vydal se po schodech nahoru. V prvním patře se nacházely byty číslo jedna a dvě, ve druhém našel čísla tři a čtyři. Pokračoval po úzkém schodišti do nejvyššího, třetího patra. Číslo pět byl podkrovní byt s nízkými dveřmi zastrčenými v hlubokém výklenku.

Zaklepal.

Žádná odpověď.

„Madeline?“ zavolal.

Opět nic.

„Madeline, jsi tam? Teď vážně. Tohle je vtip, že jo? Uznávám, že jsi mě dostala, ale teď mi už konečně otevři a pusť mě dál.“

Jeho žena mu ale otevřít nepřišla. Jedinou odpovědí, které se mu dostalo, bylo ticho.

Bernard se zamračil a vzal za kliku. Opatrně s ní pohnul. Bylo odemčeno. Strčil pomalu do dveří a nakoukl do podkrovního bytu číslo pět. Na oknech visely žaluzie, a jak jimi proudilo světlo, vrhaly do místnosti dlouhé šikmé stíny. U jedné ze stěn stála velká mosazná postel se zmuchlanými příkrývkami. Ať už tu bydlel kdokoli, se stláním si nedával velkou práci.

Na nočním stolku stály dvě špinavé sklenice, prázdná láhev šampaňského a několik plastových předmětů, které by se daly označit jako „manželské pomůcky“. V celém pokoji byl cítit nakyslý odér alkoholu, který se mísil s intenzivním pachem z pocené vášně, s pachem šťáv lidských těl, chvějících se v rozkoši.

Bernardův zmatený pohled se postupně přesunul k nohám mosazné postele a k dámské lodičce na vysokém podpatku, která se povalovala na podlaze. Zamračil se a udělal krok směrem k ní. Bota se topila v lesknoucí se karmínové louži. Když obešel nohy postele, ztuhl v nevěřící hrůze. Srdce se mu v tu chvíli proměnilo v kus ledu.

Jeho nádherná žena ležela na podlaze s otevřenýma očima. Ebenové vlasy měla rozhozené kolem hlavy jako havraní křídla. Bílou halenku měla potřísněnou třemi cákanci jasně červené krve.

Klesl vedle ní na kolena.

„Ne,“ vydechl. „Ne!“

Dotkl se jejích tváří. Byly ještě teplé. Rychle přitiskl ucho na její hrud', na její zakrvácenou hrud', ale neslyšel ani tlukot srdce, ani náznak dechu.

Z hrdla se mu vydral nevěřící výkřik žalu. „Madeline!“

Když se ozvěna jejího jména rozplynula, uslyšel za sebou kroky. Našlapovaly měkce, přibližovaly se...

Bernard se otočil a zmateně se zadíval na pistoli, patřící Madeline, namířenou přímo na něj. Pak pohlédl na tvář vznášející se nad hlavní zbraně. Nedávalo to smysl. Nedávalo to vůbec žádný smysl!

„Proč?“ To bylo jediné slovo, které ze sebe Bernard dokázal dostat.

A jedinou odpovědí, kterou uslyšel, bylo tupé zadunění zbraně s tlumičem.

Střela ho srazila na podlahu vedle Madeline. Několik krátkých okamžiků vnímal její tělo nehybně ležící vedle jeho. Na svém prstech cítil její vlasy, hebké jako hedvábí. Natáhl se blíž k ní a objal ji kolem hlavy.

Moje lásko, šeptal jí v duchu. Moje nejdražší lásko.

A pak jeho ruka klesla.

Buckinghamshire, Anglie, o dvacet let později

Jordan Tavistock se povaloval v křesle svého strýce Hugh a jako už tisíckrát předtím pobaveně pozoroval portrét svého dávno mrtvého předka, nešťastného hraběte z Lovatu. Pohled na tuhle černou ovci rodiny ho nikdy neomrzal.

Ta úžasná ironie života, pomyslel si se rty zvlněnými do posměšného úsměvu.

Byla to však nejen ironie života, ale také svědectví o smyslu pro humor rodiny Tavistockových, že se rozhodli takto veřejně vystavit svého jediného příbuzného, který přišel o hlavu rukou kata v Tower Hill. Šlo o poslední oficiální popravu stětím v Anglii vůbec, ty neoficiální se nepočítaly.

Skutečně zábavné, že zrovna lord Lovat shlíží dolů do místnosti jako nějaký strážce pořádku a morálky. Jordan pozvedl sklenku v přípitku nešťastnému hraběti a s pořádkým výrazem v očích vypil jedním douškem její obsah. Okamžitě ho napadlo, že si nalije ještě jedno sherry, ale pak své pokušení potlačil. Bylo už půl šesté, a to znamenalo, že brzy dorazí hosté na recepci, kterou jeho strýc pořádal ke Dni dobytí Bastily.

Měl bych udržet aspoň pár šedých buněk v provozuschopném stavu, pomyslel si s ironií sobě vlastní. Jinak by tenhle večírek také mohl skončit pěkným fiaskem.

Základním pilířem každého večírku byla nezávazná společenská konverzace neboli žvanění, jak bezduchému klábosení Jordan s oblibou a nemalým opovržením říkával. A jestli se mu něco z duše protivilo, bylo to právě žvanění s kravatáky a dámami v koktejlkách mezi podnosy s kaviárem, jednohubkami a sklenkami sektu. Z toho důvodu se také podobným recepčním vyhýbal, pokud to bylo jen trochu možné. Dnes se ovšem vyklouznout ze svých povinností ani nepokusil, protože věděl, že je to předem ztracený boj. Tak nač zbytečně vynakládat energii?

Strýc Hugh si na rozdíl od Jordana v small talk liboval. Dokonce se zdálo, že je na žvanění závislý, anebo na něm aspoň po celý jeho život závisela do určité míry jeho práce, jak často zdůrazňoval. Nikde, tvrdil, se ústa nerozvážou tak snadno jako na nevinném večírku, kde se zdánlivě neřeší nic jiného než počasí a běžné drby. Pro člověka v tajných službách, dodával, jsou tyhle recepce hotová pastva. A dobrý špion to ví.

Na jeho slovech něco bylo, to musel Jordan uznat. Hugh ostatně věděl, co říká a co dělá. Když o tom Jordan přemýšlel, dnešní večírek by vlastně nemusel být taková nuda, jak se ještě ráno obával. Očekávala se mimo jiné účast sira Reggieho a lady Heleny Vaneových, kteří dorazili až z Paříže, kde Reggie pracoval jako ředitel banky, dále řada bývalých Hughových

kolegů z MI6 a několika jeho starých kamarádů z doby jeho působení v Paříži, většina z nich dorazila do Londýna na nedávný ekonomický summit. Už jenom složení hostů slibovalo docela zajímavou noc. Přiveďte na party špiony, bývalé špiony, bankéře a diplomaty, protřepejte, zamíchejte, nechte je mluvit, a to by bylo, aby na povrch nevyplulo pár zajímavých tajemství. Šlo koneckonců o první takhle velkou recepci po odchodu strýce Hugh a z britských zpravodajských služeb, takže se uvolněná atmosféra předpokládala.

Kvůli tomu byl Jordan ochoten vydržet i nějaké to žvanění, ovšem důležité bylo to s klábosením nepřehnat. I proto si nechal druhou sklenku až na později, až smysly hostů poněkud otupí.

Jordan vzhlédl, když jeho strýc vstoupil s nespokojeným mrmláním do pracovny. Důvodem jeho rozmrzelosti byl motýlek, který se mu nedařilo zavázat do správné podoby. Místo elegantních křídel se mu pod krkem bouřil tvrdý čtvercový uzel.

„Jordane, pomohl bys mi s tou zatracenou věcí?“ zeptal se Hugh synovce.

Jordan vstal z křesla a obratnými prsty povolil uzel. „Kde je Davis?“ zajímal se. „Tyhle věci mu jdou mnohem lépe než mně.“

„Poslal jsem ho, aby našel tvoji sestru.“

„Beryl už zase zmizela?“

„Přírozeně. Pověz před ní slova koktejlový večírek a ona vystřelí ze dveří.“

Jordan začal strýci vázat motýlek do mašle. „Je pravda, že Beryl nikdy neměla ráda večírky, ale jen mezi

námi dvěma, myslím, že tentokrát to má co dělat s Vaneovými. Jsou na ni trochu moc, abych tak řekl," dodal Jordan s líným úsměvem na púlce úst.

„Vážně?“ zamumlal Hugh. „Mně vždycky připadali jako docela milí lidé. Jsou to staří rodinní přátelé. Kromě toho nemají problémy zapadnout do žádné skupinky ani žádné debaty. Tak proč by s nimi Beryl měla mít vůbec nějaký problém?“

„Jde o ty jejich pichlavé slovní přestřelky," vysvětloval Jordan. „Lítají mezi nimi jako vosy s pěkně ostrými žihadly.“

„Aha, tohle. To už je taková jejich značka. Vždycky byli takoví. Sám už to skoro nevnímám.“

„A všiml sis toho, jak se Reggie na Beryl dívá, strýčku?“ zvedl obočí Jordan.

„Co tím myslíš?“

„Zírá na ni jako na svatý obrázek," vysvětloval Jordan. „Chodí za ní jako štěně a vůbec mu nevádí, že je Helena poblíž a že je Beryl o generaci mladší.“

Hugh se zasmál. „Reggie je v přítomnosti krásných žen vždycky jako štěně.“

„V každém případě není divu, že se do něj Helena pořád strefuje.“ Jordan ustoupil dozadu a zamračeně si prohlédl svůj výtvar.

„Jak to vypadá?“ zajímal se Hugh.

„Bude to muset stačit.“

Hugh pokývl krátce hlavou a podíval se na hodinky. „Zkontroluješ ještě kuchyni, Jordane?“ požádal synovce. „Jen se ujisti, že je všechno připraveno a nikde nenastal žádný zádrhel.“

„Jestli je to nutné," pokrčil Jordan rameny.

„Proč vlastně Vaneovi ještě nepřišli dolů?“ zabručel Hugh pod vousy.

Jako kdyby je přivolal, na schodišti se v tu chvíli ozvaly hašteřivé hlasy.

„Někdo tě na ty věci musí upozornit, když je nevidíš sám, Reggie,“ kárala lady Helena jako vždy svého manžela.

„Samozřejmě,“ dostalo se jí jízlivé odpovědi. „A vždycky jsi to ty, že?“

Sir Reggie se zamračeným výrazem v obličejí přikvačil k hostiteli a jeho synovci, pronásledován svou ženou. Hugh přistoupil k barovému stolku a vyřešil za Jordana jeho dilema. Nalil do čtyř sklenek sherry a tři z nich postupně rozdál.

„Malý přípitek, než dorazí hordy,“ pronesl Hugh obřadně. „Na váš bezpečný návrat do Paříže. Vracíte se tam zítra, nebo ne?“

Reggie kývl a zvedl ruku se sherry. „A na starou dobrou anglickou pohostinnost,“ dodal. „Ta se nikdy neomrzí.“

Jordan s nepatrným úsměškem v koutku úst také lehce pozvedl sklenku a přiložil si ji ke rtům. Zatímco usrkával víno, se zájmem pozoroval sira Reggieho a Helenu. Stejně jako vždycky si i tentokrát povšiml zjevného nesouladu této věčně rozhádané dvojice. Sir Reggie, vysoký a velmi pohledný muž s hustými stříbrnými vlasy čněl nad svou nevýraznou a fádňní manželkou jako lev nad nenápadnou myškou. Přesto to byla Helena, čí hlas byl slyšet výrazněji, když se spolu pustili do rozepré. V každém případě tvořili nesourodý pár, jehož existenci mohlo vysvětlovat

Helenino značné dědictví a její původ. Peníze a postavení více než účinně dorovnávaly Heleniny jiné nedostatky.

Bylo krátce po šesté, když se na přední příjezdové štěrkové cestě ozvalo skřípání pneumatik. Všichni se podívali z okna, kde před domem právě zastavila první z očekávaných limuzín. Řidič otevřel zadní dveře a z nich se vysoukala asi padesátiletá žena v zelených šatech, které obepínaly každou její křivku a neponechávaly takřka nic fantazii. Z opačné strany vozu vystoupil mladý muž v košili z fialového hedvábí, přešel k ženě v zeleném a vzal ji za paži.

„Proboha, to je Nina Sutherlandová a její spratek,“ zamumlala Helena. „Na jakém koštěti to přiletěla?“

Nina Sutherlandová se otočila tváří k domu a zahlédla za oknem známé postavy. Její výrazně namalované rty se zvlínily. „Reggie, Heleno!“ zavolala zvučným hlasem připomínajícím fagot.

Hugh odložil sklenku sherry na stolek. „Je načase jít pozdravit barbary,“ řekl a povzdychl si.

Poté společně s Reggieem a Helenou Vaneovými zamířil ven předními dveřmi, aby přivítal první hosty.

Jordan nespíchal. V klidu dopil svoji sklenku sherry a teprve poté si nalepil na tvář zdvořilý úsměv a vydal se splnit svoji společenskou povinnost.

Den dobytí Bastily. Vskutku skvělá záminka k oslavě!

Než vykročil ven do záplavy pozdně odpoledního zlatého světla, upravil si cípy smokingu, zkontroloval nařasenou košili a připravil si ruku ke starému

dobrému podání. Výstava psů a poníků mohla začít.

Ale kde, sakra, vězí jeho sestra?

Předmět spekulací Jordana Tavistocka v tu samou chvíli hnal koně po travnaté louce pár mil od sídla, do něhož se sjížděli hosté na večírek.

Chudák Froggie, pomyslela si Beryl. Potřebovala by víc tréninku. A já taky.

Naklonila se dopředu a ucítila na tváři dlouhé žíně klisniny hřívy. Zhluboka se nadechla té nádherné koňské vůně, kterou od dětství milovala a která se teď k večeru mísila s vůní sladkého jetele a teplé červencové země. Froggie nepotřebovala pobízet. Užívala si sprint stejně jako její jezdkyňe, ne-li víc. Její mohutné svaly se napínaly k stále větší rychlosti.

Je to démon, blesklo Beryl hlavou. Jsme obě stejné. Stvořené jedna pro druhou.

Náhle se nahlas rozesmála smíchem, o kterém chudák strýc Hugh tvrdil, že by probudil i mrtvého. Vždycky se otrásl, když ho uslyšel.

Hugh tu ale teď nebyl. Tady venku, na otevřených loukách a polích, se Beryl mohla smát dosytosti. Nikdo ji nemohl slyšet, a i kdyby, co na tom záleželo? Proč by na tom vůbec záležet mělo? Kéž by se nemusela vracet – nikam vracet. Kéž by mohla jet pořád dál a dál, už navždy. Navždy! Kdyby to bylo jen trochu možné, pokračovala by dopředu, nezastavovala by se a neohlížela zpátky. Bohužel to možné nebylo.

Zdálo se, že celý její život se ubírá po jasně stanovených cestách, které se vždycky stočí a dovedou ji

zpátky, ať chce nebo nechce. Měla pocit, že žije mezi zdmi, mezi vysokými ploty. Nacházely se všude; dokonce i v její mysli a v jejím srdci.

Povzbudila klisnu pod sebou, jako kdyby Beryl díky zběsilému trysku mohla předběhnout všechny demony, kteří ji pronásledovali. Černé rozpuštěné vlasy za ní divoce vlály.

Den dobytí Bastily, ušklíbla se znechuceně. Taková trapně zoufalá záminka k večírku.

Ale strýc Hugh miloval zábavu a Vaneovi byli staří rodinní přátelé a jako takoví si zasloužili party, jak se patří, když se po delší době přijeli podívat domů, do rodné Anglie. S tím se zkrátka nedalo nic dělat. Beryl byla příliš malým pánem, aby na tom mohla něco změnit. Myslet si o tom však mohla cokoli, to jí nikdo nemohl zakázat.

Když si vybavila seznam všech hostů, znovu se ušklíbla, tentokrát trochu posměšně. Sídlo se bude otrásat smíchy, až vytáhnou ty své historiky...

A vůbec, neměli by bývalí špioni a diplomaté vést zajímavější životy než po večerech klábosit o starých časech se sklenkou v ruce a přes den se hrabat v hlíně, jako to po odchodu ze služby dělal strýc Hugh? Nedomnívala si představit Jamese Bonda, jak coby důchodce tráví čas ve své zahradě pěstováním zeleniny.

Vrcholem Hughova zahradnického snažení byla momentálně sklizeň prvního hybridního nepálského rajčete sezóny, nejstaršího rajčete vůbec, jak pyšně zdůrazňoval. Když se na strýce Hughu Beryl dívala, neuměla si vůbec představit, jak se coby špion plíží v temných uličkách Paříže nebo Londýna. To platilo i o většině jeho přátel, které měla tu možnost během života potkat.

Vypadali tak všedně, že kdyby je potkala na ulici, ani by si jich nevšimla.

Možná ještě tak francouzský ministr financí Philippe St. Pierre. Ano, toho si uměla představit jako tajemného okouzlujícího špeha. Ještě dnes, v jeho dvaadesátí, z tohoto Gala vyzařovalo kouzlo, a jak teprve musel vypadat v mládí. Musel být hotovým lamačem dívčích srdcí. Reggie Vane zrovna tak. Většina strýčkových bývalých kolegů a přátel ale vypadala... No, použitě, mírně řečeno.

Já takhle vypadat nebudu. Nikdy.

Povolila otěže a nechala Froggi volnou ruku. Klisna nepolevila v tempu. Natáhla hlavu dopředu a ještě přidala do kroku.

Uháněly teď přes pole, až vjely mezi stromy a ocitly se na zastíněné cestě. Froggie zavětrila, zpomalila do klusu a postupně zvolnila do chůze. Beryl ji zastavila u kamenné zdi kostela, kolem něhož se rozprostíral malý hřbitov. Tam sesedla a nechala klisnu bloudit volně po svěží trávě před nízkou hřbitovní zídkou. Sama ji přelezla a vydala se mezi náhrobky, které v pomalu zapadajícím slunci vrhaly dlouhé stíny.

Hřbitov byl opuštěný, klidný a tichý. Beryl kráčela po úzkých cestičkách ke dvojici hrobů vedle sebe. Nad nimi se tyčil jeden společný pomník. Na prostém mramoru bez ozdobných kudrlinek a vytesaných andělů stálo:

BERNARD TAVISTOCK, 1930–1973

MADLINE TAVISTOCKOVÁ, 1934–1973

V ZEMI, STEJNĚ JAKO V NEBI,

NAVŽDY SPOLU.

Klesla do trávy a dlouze hleděla na místo posledního odpočinku svých rodičů.

Zítřka to bude už dvacet let, pomyslela si. Jak ráda bych si vás pamatovala jasněji. Zřetelněji. Vaše tváře. Pohled vašich očí. Vaše úsměvy.

I když se snažila, obličej matky a otce se jí rozplývaly v mlze. Zнала je samozřejmě z fotografií, ale to nebylo stejné, jako kdyby si je vybavovala přímo. Jako kdyby si vzpomínala, jak se dívají a usmívají přímo na ni a ne do neosobního objektivu. Její vzpomínky na dětská léta se skládaly z drobných, nedůležitých střípků.

Pamatovala si vůni kožených zavazadel, s nimiž rodiče odjížděli a přijížděli. Mámin parfém a pach tátovy dýmky. Vybavovala si šustění papíru, když ona a Jordan rozbalovali dárky, které jim rodiče z cest přivezli. Panenky z Francie. Hrací skříňky z Itálie.

A smích. Spoustu smíchu...

Beryl seděla u hrobů se zavřenýma očima a v uších jí zněl ten šťastný zvuk, který slyšela naposledy před dvaceti lety. Smích, zvuk dětství a domova, se mísil s večerním bzucením hmyzu a cinkáním udidla Froggie, která se pásala za nízkou zídkou.

A také s údery kostelního zvonu, které zazněly přesně šestkrát.

Beryl se okamžitě narovнала a překvapeně otevřela oči. Slyšela dobře? Vážně už je tak pozdě?

Rozhlédla se kolem sebe a viděla, že stíny se ještě víc prodloužily. Froggie za kamennou zídkou ji pozorovala se zvědavým očekáváním.

A sakra, blesklo jí hlavou. Strýček Hugh na mě bude pěkně naštvaný.

Vyskočila na nohy a vyběhla ze hřbitova. U kostela se vyhoupla do sedla Froggie a o chvíli později už obě letěly přes pole, klisna a její jezdce, spojené do jednoho bezvadně fungujícího organismu.

Beryl se rozhodla, že to vezme zkratkou. Znamenalo to přeskočit vysokou kamennou zeď mezi pastvinami, ale zkrátí si tím cestu nejméně o kilometr a půl, a to už stálo za to. Pravda, na večírek přijde pozdě tak jako tak, ovšem aspoň trochu zmírní škody a strýčkovu rozladěnost.

Zdálo se, že Froggie pochopila, jak je teď pro Beryl čas důležitý. Před kamennou zdí nabrala rychlost s prozíravostí zkušeného závodního koně a odrazila se ke skoku. Beryl se sklonila níž k jejímu krku. Cítila, jak se i s koněm vznesla vzhůru. Kolem tváří se jí prohnal vítr. Když Froggie překonala překážku dokonale čistým skokem s rezervou nejméně několika centimetrů, Beryl s úsměvem poplácala zvíře po svalnatém zpoceném krku.

„Hodná holka,“ pochválila ji.

Froggie letěla dál.

Největší překážku měly za sebou. Teď přejedou přes silnici a hned za tou zatáčkou zahnou...

Za zatáčku se vůbec nedostaly, protože se jim do cesty postavila nečekaná překážka. Beryl uviděla záblesk červené barvy a v tom samém okamžiku ji ohlušilo zakvilení pneumatik na asfaltu. Froggie sebou škubla, uskočila na stranu a vzepjala se na zadní. Tento náhlý a nečekaný manévr Beryl zaskočil, takže na něj nestačila zareagovat. Zakymácela se v sedle, a než se jí podařilo získat zpátky rovnováhu, nohy jí vyklouzly z třmenů a ona slétla s zuchnutím přímo na tvrdou zem.

Její první reakcí, poté, co se jí přestala točit hlava, byl údiv. Překvapilo ji, že spadla z koně, protože plati-la za skvělou jezdkyňi a něco takového se jí nestávalo. A ještě z tak hloupého důvodu! Mohla být jen ráda, že ji teď nevidí Jordan. Lehce si dokázala představit jeho pobavený úsměv a jemně kousavou poznámku.

Druhou a mnohem silnější reakcí byl strach o Frog-gii. S hrůzou sevřeným srdcem, že by její milovaná klis-na mohla být zraněna, vyskočila Beryl na nohy a po-padla otěže vystrašené Froggie, která nervózně hrabala kopytem v hlíně vedle krajnice.

„Ššš,“ zamumlala Beryl něžně, zatímco hladila klisnu po chvějícím se krku. „Jen klid, Froggie.“

Když se za nimi ozvalo bouchnutí dveří auta a rych-lé kroky mířící k nim, Froggie zvedla vysoko hlavu a několikrát s ní prudce a nervózně zakývala. Tělo měla napjaté jako strunu a kolem sametově hnědých očí se jí blýskalo bělmo.

„Stůjte,“ zasyčela Beryl přes rameno na vetřelce, kvůli kterému se tohle celé stalo. „Nepřibližujte se ke mně, rozumíte?“

„Jste v pořádku?“ ozval se za ní starostlivý hlas. Mužský hlas. Příjemný baryton.

Američan?

„Jo, jsem,“ odsekla nahlas.

„A váš kůň?“

Beryl tiše zavrčela, ale pak se sklonila a přejela ru-kama po jedné přední noze Froggie, poté i po dru-hé. Všechny kosti a šlachy se zdály být díkybohu neporušené.

„Je ten kůň v pořádku?“ opakoval muž za jejími zády.

„Je to ona,“ upřesnila Beryl. „A ano, zdá se, že jí nic není.“

„Ujišťuji vás, že poznám rozdíl,“ zněla suchá odpověď. „Když mám výhled na ty podstatné části těla.“

Beryl potlačila úsměv a otočila se, aby se na muže konečně podívala.

Tmavé vlasy, tmavé oči, zhodnotila ho bleskově. A rozhodně mu nechybí smysl pro humor.

Přibližně čtyřicet let smíchu mu zanechalo kolem očí výrazné, ale atraktivní vrásky. Byl urostlý, držel se rovně a působil jako rozhodný muž, který ví, co chce. Na sobě měl smokingové sako a kolem krku formální černou kravatu.

„Promiňte,“ řekl. „Je mi líto, že jste kvůli mně spadla. Byla to nejspíš moje chyba.“

„Nejspíš?“ opáčila Beryl.

„Vjel jsem do zatáčky rychle, ale... to vy také,“ pokrčil muž lehce rameny.

Beryl se zamračila. „Tohle je venkovská cesta, pane,“ zdůraznila. „Tady nemůžete jezdit autem jako blázen. Nikdy nevíte, jestli za zatáčkou není stádo ovcí nebo jezdec na koni.“

„Řekl bych, že jsem to právě zjistil,“ zahučel.

„Doufám, že si to budete pamatovat.“

Froggie netrpělivě šťouchla Beryl do ramene. Ta ji nepřestávala hladit po krku. Celou dobu si však intenzivně uvědomovala cizincův upřený pohled.

„Na svoji omluvu bych rád dodal, že jsem trochu zabloudil a jedu pozdě na večírek.“

„A kde přesně by se ten večírek měl konat?“

„Na sídle Chetwynd. Neznáte ho náhodou?“

Překvapeně naklonila hlavu na stranu. „Vy jedete do Chetwyndu?“ podivila se.

Muž kývl.

„To jste ale na špatné silnici.“

„Toho jsem se bál.“

„Nebojte se, zas tak moc jste si nezajel. Odbočil jste o kilometr dřív, než jste měl. Vraťte se zpátky na hlavní silnici a pokračujte dál, dokud nepřijedete ke správné odbočce.“

„Jak ji poznám?“

„Snadno,“ pousmála se Beryl. „Je to soukromá cesta lemovaná jilmy. Dost vysokými. Nemůžete ji minout.“

„Díky za radu,“ pokývl muž krátce hlavou. „Budu dávat pozor na jilmy.“

„Přesně to udělejte.“ Beryl strčila nohu do třmenu a vyhoupla se zpátky do sedla. Froggie už se chovala o poznání klidněji.

I při pohledu z výšky vypadal cizinec stále impozantně, štíhlý a elegantní ve svém smokingu. Kromě toho z něj číselo sebevědomí. Ať už to byl kdokoli, rozhodně působil autoritativně. Jako někdo, koho jen tak něco nezastraší, dokonce ani žena shlížející na něj ze hřbetu devět set kilogramů vážícího svalnatého koňského masa.

„Jste si jistá, že nejste zraněná?“ zadíval se na Beryl cizinec.

„Připadám vám zraněná?“

„Vypadalo to jako těžký pád.“

„Nebyl to můj první pád. Něco vydržím. Mám docela tvrdou hlavu.“

Muž se usmál. V postupujícím stmívání se mu zablyškly rovné bílé zuby. „Takže si nemám dělat starosti, že by se vám dnes večer mohla zamotat?“

„O moji hlavu si starosti rozhodne nedělejte. Radši si dejte pozor na tu svoji.“

„Prosím?“ svažtil nechápavě obočí.

„Nezmínil jste se právě, že máte namířeno na večírek do Chetwyndu? Hádám, že na suchu tam nebudete.“ S veselým smíchem otočila klisnu. „Přeji vám pěkný večer,“ zavolala přes rameno a mávnutím ruky pobídla Froggii do klusu.

Klisna vyrazila vpřed, jako kdyby na jejich drobnou epizodu už zapomněla.

Když Beryl sjížděla ze silnice, napadlo ji, že pokud jí nezkrří cestu nějaký další šílenec, dostane se do Chetwyndu dříve než on. Představa, jak se bude cizinec tvářit, až se spolu znovu setkají, v ní vyvolala další výbuch veselí.

Možná bude nakonec Den dobytí Bastily zajímavější, než předpokládala.

Polechtala Froggii patami. Zvíře natáhlo krk a okamžitě přešlo do cvalu.

Richard Wolf stál vedle svého pronajatého vozu MG a pozoroval ženu, která mu právě zkrřížila cestu, jak uhání na své ztepilé klisně pryč od něj. Černé vlasy za ní vlály jako koňská hříva. Během chvíle byla pryč. Ztratila se mu z dohledu někde v lesích.

Ani nevím, jak se ta černovlasá divoženka jmenuje, pomyslel si, zatímco upíral oči do dálky.

Bude se na ni muset zeptat lorda Lovata. Třeba o ní Hugh bude něco vědět.

Poslyš, Hughu, dnes jsem se cestou sem na panství dostal do kolize s jednou černovlasou divoženkou na koni. Nevíš náhodou, kdo by to mohl být? Byla oblečená jako vesnická dívka, ve staré košili a jezdeckých kalhotách umazaných od trávy, ale měla přízvuk absolventky té nejlepší školy. Vskutku okouzlující protiklad.

Richard odtrhl zrak od místa, kde neznámá kráska zmizela, a nastoupil zpátky do auta. Bylo už skoro půl sedmé večer. Cesta z Londýna trvala déle, než čekal, a on začínal nabírat pořádné zpoždění.

Tyhle zatracené anglické venkovské cesty, pomyslel si otráveně, když otáčel vůz.

Přesně podle instrukcí černovlasé dámy se vrátil na hlavní silnici a po ní pokračoval dál. Tentokrát si dával pozor a před každou zatáčkou zpomalil. Co kdyby se za některou schovávalo stádo ovcí?

Nebo další divoženka na koni.

Mám docela tvrdou hlavu.

Usmál se. Vážně měla tvrdou hlavu. Spadla z koně, praštila se a hned vyskočila zpátky na nohy. A u toho ještě stačila být drzá. Jako kdyby Richard nedokázal rozeznat klisnu od hřebce. Potřeboval jen lepší výhled.

Pokud šlo o tu divoženku, na ni měl výhled více než dobrý. Nebylo pochyb, že byla ženského pohlaví. Ty její černé husté vlasy. Ty zelené smějící se oči.

Skoro mi připomněla...

Potlačil rychle vzpomínku, která se drala na povrch z hlubin jeho mozku, kam si ukládal špatné zážitky a selhání, která si nechtěl znovu připomínat. Noční můry, na něž by nejraději navždy zapomněl.

Tehdy to bylo obzvlášť ošklivé. Šlo o jeho první velký úkol vůbec. A o jeho první selhání. Zásadním způsobem to ovlivnilo jeho kariéru, a především nastavení jeho mysli. Přišel o určitou lehkovážnost a pocit, že je nesmrtelný on i lidé kolem něj. Od té doby už nebral nic jako samozřejmost. To, co se stalo, ho naučilo obezřetnosti. V jeho oboru to koneckonců ani jinak nešlo.

Pokaždé si ověřuj fakta, nikdy nevěř bezhlavě svým zdrojům, měj se na pozoru i před přáteli a vždycky, vždycky zůstávej ve střehu.

Tuhle mantru si opakoval před každou akcí, když ještě býval aktivním agentem, i nyní, jako bezpečnostní poradce. V poslední době na sobě ale cítil únavu.

Začínal toho mít plné zuby.

Možná bych měl jít taky do důchodu. Žít poklidným venkovským životem jako Hugh Tavistock.

Ten měl oproti němu ovšem velkou výhodu. Měl titul a majetek, díky kterému nemusel řešit žádné existenční problémy. Jeho postavení mu zaručovalo spokojené stáří, ačkoli...

Richard se musel smát, když si představil obtlouštělého a plešatějícího Hugha Tavistocka. Nějak si nedokázal přestavit, že právě on je skutečný hrabě odkudkoli. A přesto jím byl.

Jo, pokračoval ve svých úvahách, zatímco se sunul šnečím tempem po hlavní silnici. Měl bych to zabalit. Měl bych se usadit na těch deseti akrech v Connecticutu, prohlásit se za hraběte z Nemanic a pěstovat okurky.

Kdyby to udělal, měl by klid. Svět se měnil tak rychle a člověk si ze dne na den nemohl být jistý, kdo jsou

jeho přátelé a kdo nepřátelé. Včerejší spojenci se lusknutím prstů mohli stát zítřejšími protivníky. Ale také věděl, že nakonec by se začal nudit. Chyběla by mu práce. Ty lahodné závany nebezpečí. Složitě šachové partie na mezinárodní šachovnici.

Konečně zahlédl odbočku na Chetwynd. Příjezdová cesta vedoucí na venkovské sídlo hraběte z Lovatu byla lemována vysokými jilmy přesně tak, jak mu ji ta černovlasá divoženka popsala. Na jejím konci Richard nenašel obyčejný panský dům, ale zámek s věžemi a kamennými zdmi porostlými břečťanem. Na rozsáhlých pozemcích kolem něj se rozkládaly zahrady a Richardovu pozornost zaujala rovněž cihlová cestička, které vedla k čemusi, co vypadalo jako středověké bludiště vytvořené z živých plotů.

Takže tohle je to slavné místo, kam se starý Hugh Tavistock uchýlil po čtyřiceti letech služby královně, během nichž se staral o blaho a bezpečnost země, blesklo Richardovi hlavou, když vystoupil z vozu.

Šlechtický titul měl rozhodně něco do sebe. K takovému bohatství by se obyčejný člověk ve vládních službách nikdy neměl šanci dostat. Hugh přitom vypadal na první pohled jako obyčejný stárnoucí chlapík. Richard si alespoň představoval venkovského šlechtice úplně jinak než jako roztržitého státního úředníka, který zcela náhodou zabloudil do vnitřní svatyně MI6. Na druhou stranu, co on jako Američan mohl o anglické venkovské šlechtě vůbec vědět?

Vyšel po širokém schodišti k hlavním dveřím, odkud za doprovodu vážně vypadajícího starce v livreji pokračoval do tanečního sálu. Zde mezi desítkami

hostů uviděl řadu více či méně známých tváří. Londýnský ekonomický summit přilákal diplomaty a finančníky z celého světa.

Richard si všiml amerického velvyslance, který se právě čemusi hlasitě chechtal; jinak se jeho hurónský smích ani nazvat nedal. Na druhé straně místnosti uviděl trojici starých známých z Paříže. Philippe St. Pierre, francouzský ministr financí, byl zabrán do rozhovoru s Reggiem Vanem, šéfem pařížské divize Bank of London. Opodál postávala Reggieho manželka Helena, mrzutá a zamračená jako obvykle. Richard si nedokázal vzpomenout, že by ji kdy viděl šťastnou, s úsměvem na tváři.

Jeho pozornost vzápětí upoutal ženský a drzý smích, který vycházel z hrdla další známé postavy z jeho pařížského období. Nina Sutherlandová, vdova po bývalém americkém velvyslanci, se třpytila od krku až po kotníky v zeleném hedvábí. Přestože její manžel zemřel už před mnoha lety, Nina se stále pohybovala kolem byznysu coby manželka vdova po ostríleném diplomatovi. Vedle ní se kýval její dvacetiletý syn Anthony, o kterém se mluvilo jako o umělci. Ve fialové košili působil stejně pompézně jako jeho matka.

Skutečně nádherný pár, pomyslel si Richard ironicky. Jako dva pávové.

Mladý Anthony po své matce, bývalé herečce, zjevně zdědil gen pro okázalost.

Richard se uvážlivě vyhnul Sutherlandovým a zamířil k bufetu, kde se na jednom ze stolů s občerstvením tyčila propracovaná ledová socha Eiffelovy věže.

Téma dnešního večírku, Den dobytí Bastily, bylo do-
taženo do posledních, až poněkud směšných, detailů.
Všechno tady se neslo ve francouzském duchu. Hud-
ba, šampaňské a dokonce i trikolory visící ze stropu.

„Člověk už jen čeká, kdy se sálem začne linout La
Marseillaise, vidíte?“ ozval se vedle Richarda lakonic-
ký hlas.

Richard se otočil a uviděl vysokého štíhlého blon-
datého muže s puncem aristokracie na tváři. Přesto-
že měl na sobě stejně jako všichni přítomní dokona-
le nažehlený smoking a naškrobenou košili, vypadal
elegantně a uvolněně. S úsměvem podal Richardovi
sklenku šampaňského.

„Vy jste Richard Wolf,“ řekl.

Richard přikývl a přijal sklenku. „A vy jste...?“

„Jordan Tavistock. Strýček Hugh mě na vás upozor-
nil, když jste vešel do místnosti. Říkal jsem si, že vás
vyhledám a představím se.“

Oba muži si potřásli rukama. Jordan měl pevný
stisk, ne měkký a krátký, jaký by Richard očekával od
aristokratické pěstěné ruky.

„Teď mi povězte,“ pronesl Jordan ledabyle a vzal si
z podnosu šampaňské také pro sebe, „kam bych si vás
měl zařadit?“

„Zařadit?“

„Do které kategorie,“ upřesnil Jordan. „Jste špión?
Diplomat? Finančník?“

Richard se zasmál. „Čeká se ode mě, že na vaši otáz-
ku odpovím?“

„Ne. Ale chtěl jsem to přesto zkusit. Je to dobrý
začátek rozhovoru, nemyslíte?“ Napil se vína a znovu

se usmál. „Kromě toho je to pro mě jako určitý druh duševního cvičení.“

„To mi musíte vysvětlit.“

„Je to otázka, na kterou skoro nikdo neodpoví. A já se pak snažím zachytit jemné nuance, jako je mrknutí očí, pohled stranou, příliš široký úsměv, a na jejich základě odhaduju, kdo pracuje nebo nedávno ještě pracoval pro tajné služby. V téhle místnosti je jich odhadem tak polovina.“ Jordan se rozhlédl po přítomných.

Richard Wolf ho napodobil.

„Jen si vezměte,“ pokračoval Jordan, „kolik tajemství se skrývá ve všech těch hlavách. Kdyby se všechna hodila na jednu hromadu, byl by to pořádný kopec.“

„Zdá se, že máte s tajnými službami více než jen letmou známost.“

Jordan pokrčil rameny. „Když člověk vyrůstá v domácnosti, jako je tahle, nějaká pravidla hry se mu dostanou pod kůži, ať chce, nebo nechce.“

Richard se napil šampaňského, ale nic neříkal.

„Zkusíme si tu hru zahrát?“ navrhl Jordan.

„Proč ne?“ souhlasil Richard.

„Jste Američan.“

„Správně.“

„A zatímco finančníci a manažeři přijeli ve skupinkách ve velkých okázalých limuzínách, vy jste dorazil sám v autě bez řidiče.“

„Zatím si vedete dobře.“

„O zpravodajské práci mluvíte jako o byznysu.“

„Trefa.“

„Takže bych vás tipoval na... CIA?“

Richard zavrtěl hlavou a usmál se. „Asi vás zklamau, ale jsem jen soukromý bezpečnostní poradce ve společnosti Sakaroff & Wolf.“

Jordan zvlnil koutek úst. „Chytré krytí.“

„To není krytí,“ zavrtěl hlavou Richard. „Opravdu jsem bezpečnostní poradce. Všichni tihle vysocí manažeři, které tu vidíte, doufají v klidný a bezpečný summit. Bomba IRA by jim mohla zničit celý den.“

„Takže si vás najali, abyste je chránil před teroristy z IRA?“ opáčil Jordan klidně.

„Přesně tak,“ odvětil Richard.

Zatímco ho Jordan Tavistock podroboval svému duševnímu cvičení, i Richardův mozek pracoval naplno. Za zdvořilým úsměvem se skrývala bystrá mysl. Každá buňka jeho těla byla ve střehu.

Pokaždé si ověřuj fakta, nikdy nevěř bezhlavě svým zdrojům, měj se na pozoru i před přáteli a vždycky, vždycky zůstávej ve střehu.

Tohle nemůže být nikdo jiný než syn Madeline a Bernarda, uvažoval v duchu. Podobá se Bernardovi. Má stejně pozorné hnědé oči, stejně pronikavý pohled, kterým vidí pod povrch věcí a lidí, a stejně jemné, ale výrazné rysy. Uvažuje rychle a je všímavý. Vidí detaily. Na tenhle byznys by měl bezpochyby talent, pokud by se ho rozhodl dělat.

Než stačil stočit své úvahy k tomu, jestli Jordan Tavistock využívá talent i jinde než na večírcích svého strýce, zaujal jeho pozornost nově příchozí host, jehož siluetu právě zahlédl koutkem oka ve dveřích tanečního sálu.

Otočil a spatřil, že je to žena. Ale jaká žena!

Byla to ta černovlasá divoženka, která ho vyplísnila za příliš divokou jízdu na venkovských cestách. Tentokrát na sobě ale neměla rajtky, starou halenu a na nohou vysoké jezdecké boty, ale byla oblečená do dlouhých šatů z půlnočně modrého hedvábí. Krásnou tvář jí lemovaly umně vytvořené měkké vlny. Přestože je od sebe dělil skoro celý sál, Richard i na tuhle vzdálenost cítil magické kouzlo její přitažlivosti, stejně jako všichni ostatní muži v místnosti.

„To je ona,“ zamumlal potichu.

„Chcete říct, že vy dva už jste se setkali?“ zeptal se Jordan.

„Zcela náhodou. Vyplašil jsem jejího koně na silnici. Neměla velkou radost z toho, že skončila na zemi.“

Jordan rozšířil oči. „Spadla z koně?“ zatvářil se užasle. „Nemyslel jsem, že je to možné.“

Žena v tmavě modrých šatech vykročila do sálu a cestou si vzala z podnosu sklenku šampaňského. Dav se před ní rozevřel, jako kdyby jím procházela královna.

„Ta tedy ví, jak nenápadně upozornit na své přednosti,“ zahučel Richard a pohledem přešel přes její šíji k pohupujícím se drobným ňadrům.

„Vyřídím jí váš kompliment,“ podotkl Jordan suše.

„To byste neudělal.“

Jordan se smíchem odložil prázdnou sklenku. „Pojďte, Wolfe. Představím vás.“

Když došli až k ní, žena se na Jordana usmála. Pak její oči sklouzly k Richardovi a její výraz se okamžitě změnil z vřelého do opatrného.

To není dobré, pomyslel si Richard. Nezapomene mi, jak jsem ji shodil z koně. Že jsem ji málem zabil.

„Tak se znovu setkáváme,“ pronesla zdvořile.

„Doufám, že jste mi už odpustila.“

„Rozhodně ne,“ odvětila vážně. Pak se ale usmála. Ten úsměv!

Jordan se vložil mezi ně s nenuceností sobě vlastní. „Zlato, tohle je Richard Wolf.“

Žena natáhla ruku. Richard ji přijal a stejně jako u Jordana Tavistocka byl překvapen jejím pevným a rozhodným stiskem. Když se jí podíval do zelených očí, projel jím šok z náhlého poznání.

Samozřejmě! Mělo mě to napadnout hned při našem prvním setkání. Ty černé vlasy. Zelené oči. Musí to být dcera Madeline.

„Richarde, seznámte se s Beryl Tavistockovou,“ potvrdil jeho domněnku Jordan. „Mojí sestrou.“

„Tak odkud vlastně znáte mého strýce Hughha?“ zeptala se Beryl, když se s Richardem o něco později procházeli po zahradní cestě.

Padl už soumrak a ten pozdní letní večer byl prosycený vlahým teplem. Květiny zmizely ve stínech noci, ve vzduchu však zůstávala viset opojná vůně růží a šalvěje, levandule a tymiánu.

Pohybuje se ve tmě jako kočka, uvědomila si Beryl. Tiše, nepolapitelně a s ostražitou jistotou.

„Seznámili jsme se kdysi dávno v Paříži,“ odpověděl Richard. „Na dlouhou dobu jsme ztratili kontakt, ale před několika lety se naše cesty zase zkrížily.“

„Jak se to stalo?“

„Když jsem zakládal poradenskou firmu, hodila se mi každá rada,“ vysvětloval Richard. „Váš strýc byl tak laskav a pomohl mi.“

„Ano, Jordan se o vaší společnosti zmínil,“ přikývla Beryl krátce. „Sakaroff & Wolf, je to tak?“

„Máte dobrou paměť.“

„Čím přesně se zabýváte?“

„Bezpečnostním poradenstvím.“

Beryl se na svého společníka ze strany podívala. „A je to vaše skutečná práce?“

„Na co přesně se ptáte?“

„Jestli máte ještě nějakou, řekněme, neoficiální práci,“ odvětila Beryl.

Richard zaklonil hlavu a zasmál se. „Vy a váš bratr máte talent jít rovnou na dřev.“

„Naučili jsme se být přímí. Ani jeden z nás si neličuje v small talk.“

„Small talk drží společnost pohromadě,“ namítl Richard.

„S tím nesouhlasím. Klábosením o ničem se společnost jen vyhýbá pravdě.“

„A vy chcete pravdu slyšet,“ konstatoval Richard.

„Samozřejmě.“ Zvedla k němu hlavu a snažila se najít ve tmě jeho oči, ale viděla jen stíny v siluetě jeho tváře. „Nechceme snad slyšet pravdu my všichni?“

„Pravda je taková, že jsem skutečně bezpečnostní konzultant,“ nenechal se Richard zahnat do kouta, kam se ho Beryl snažila vmanévrovat.

Zelené oči jí v houstnoucím soumraku potemněly.

„Firmu řídím se svým obchodním partnerem Nikim Sakaroffem,“ dodal Richard.